

Institutul „Ovidiu Șincai“

București, str. Atena nr. 11, sector 1
Tel. 230.24.34, 230.24.74, fax: 231.55.23, site: www.fisd.ro, e-mail: isd@rdsmail.ro

Raport de analiză

INFLUENȚA ROMÂNIEI ÎN UNIUNEA EUROPEANĂ: REZULTATE ȘI PERSPECTIVE

București
4 Mai 2009
www.fisd.ro

Cuprins

I. Clarificări conceptual-metodologice. Datele esențiale

II. În căutarea influenței românești în Europa

a) Despre strategiile post-aderare

b) Consiliul

c) Parlamentul

d) Comisia

Concluzii

Recomandări

Anexe

A doua jumătate a anului 2009 este esențială pentru viitorul pe termen mediu al Uniunii Europene, deoarece alegerea unui nou Parlament European va fi urmată de constituirea unei noi Comisii, iar dacă referendumul irlandez din luna octombrie a.c. va fi unul pozitiv, Tratatul de la Lisabona va intra în funcțiune, aducând astfel schimbări importante în arhitectura instituțională. După încheierea procesului de ratificare al Tratatului de la Lisabona, viața fiecăruia dintre cetățenii europeni va fi influențată într-o măsură și mai semnificativă de politicile dezvoltate de către instituțiile comunitare.

Criza economică aflată în plină desfășurare a relevat importanța instituțiilor Uniunii Europene pentru întărirea cooperării și solidarității între cele 27 de state membre, ca soluție pentru relansarea economică.

România este de aproape 30 de luni membră a Uniunii Europene, iar încheierea unui ciclu în politica europeană impune o analiză temeinică asupra locului și rolului nostru în Europa, pentru ca, pornind de la această bază, națiunea română, prin elitele sale, să-și poată proiecta mai eficient interesele în cadrul Uniunii.

Având în vedere aceste considerente, Institutul „Ovidiu Șincai” își propune prin studiul de față să analizeze modul în care România și-a definit și apărât interesele în cadrul Uniunii Europene de la 1 ianuarie 2007 până la 1 mai 2009. În partea de final a analizei propunem câteva direcții de acțiune în perspectiva calendarului politic european din a doua jumătate a anului 2009.

I. Clarificări conceptual-metodologice. Datele esențiale

Termenul de „influență” cunoaște o pluralitate de semnificații, în funcție de subiectul la care se raportează. În definierea generală, influența „reprezintă capacitatea sau puterea de a acționa sau de a produce efecte în sensul acțiunii, comportamentului, opiniilor etc. asupra altora”. Analiza influenței României în cadrul Uniunii Europene trebuie să țină seama de: i) faptul că România este membru cu drepturi depline, având astfel obligația de solidaritate față de celelalte state membre. În acest sens, în negocierile din Uniunea Europeană regula o reprezintă jocurile de sumă pozitivă, iar nu cele de sumă negativă sau nulă; ii) în Uniunea Europeană există alte 26 de state, având mărimi diferite, tradiții culturale diverse, economii concurențiale între ele; iii) triumphiul instituțional Consiliu-Parlament-Comisie reprezintă locuri în care nu doar interesele statelor se află adesea în concurență, ci există o permanentă competiție între logica reprezentării statelor și imperativul reprezentării cetățenilor, situație care determină manifestarea rivalităților interinstituționale; iv) în sens profund, influența nu este dată doar de factorul demografic, de puterea economică sau de cea militară, ci este consecința atractivității unui model cultural/civilizațional construit vreme de secole; v) pentru atingerea unui obiectiv în interiorul Uniunii Europene un stat membru trebuie să dispună de mecanisme de influență atât pe orizontală (între statele membre) cât și pe verticală (între statul membru și instituțiile comunitare). Pentru obținerea unor obiective importante (strategice), un stat al Uniunii Europene trebuie să dispună de resurse pentru negocierile mixte, pe orizontală și verticală.

Din perspectiva observațiilor de mai sus, analiza comprehensivă a influenței României în cadrul Uniunii Europene nu poate fi decât rezultatul unor cercetări complexe, în care metodele cercetării cantitative se combină cu cercetarea calitativă, în care perspectiva sociologică se îmbină cu cea istorică și instituțională. Un asemenea

studiu de amploare, fără îndoială necesar factorilor de decizie și influență din România, implică resurse financiare și de timp pe care Institutul „Ovidiu Șincai” nu le are în acest moment la dispoziție. Ca atare, **prezentul studiu analizează doar modul în care s-a exercitat influența României în instituțiile comunitare** (Consiliu, Parlament, Comisie), rămânând ca, în viitor, studiul să fie extins la nivelul întregii Uniuni Europene.

Punctul de plecare al analizei influenței românești în instituțiile comunitare este dat de ponderea populației sale în ansamblul UE 27 (principiul demografic). România este a 7-a țară în UE 27 prin cele 21,5 milioane locuitori, ceea ce îi conferă, potrivit Tratatului de la Nisa și reglementărilor ulterioare:

- 14 voturi în Consiliul EU, din 345. Astfel, ca pondere a voturilor, România se află pe locul al 7-lea, după Germania, Marea Britanie, Franța, Italia, Spania și Polonia;
- 1 comisar european;
- 35 parlamentari europeni; 33 după reducerea numărului de locuri, care se aplică pentru legislatura 2009-2014;
- 1 judecător la Curtea de Justiție a Comunităților Europene;
- 1 judecător la Tribunalul de Primă Instanță;
- 1 membru în Curtea de Conturi;
- 15 membri în Comitetul Economic și Social, dintre care 5 reprezentanți ai sindicatelor, 5 reprezentanți ai confederațiilor patronale și 5 reprezentanți ai societății civile;
- 15 membri în Comitetul Regiunilor;
- Banca Națională a României face parte din Sistemul European al Băncilor Centrale, iar guvernatorul acesteia participă ca membru cu drepturi depline la Consiliul General al Băncii Centrale Europene și la comitetele acesteia;
- cetățenii români au dreptul de a lucra în cadrul instituțiilor comunitare. Comisia Europeană și-a propus ca, până în 2011, să fie angajați 1058 noi funcționari, dintre care 698 de români și 360 de bulgari.

Un al doilea aspect factual esențial în evaluarea influenței României în cadrul Uniunii Europene este reprezentat de raportul dintre contribuțiile la bugetul Uniunii și fondurile nerambursabile oferite de Uniune:

Tabel 1:

Contribuția României la bugetul Uniunii Europene și a cofinanțării naționale comparativ cu situația fondurilor europene nerambursabile, pentru perioada 2007–2010

- milioane Euro -

	2007		2008		2009		2010	
	Sume	% din PIB	Sume	% din PIB	Sume	% din PÎB	Sume	% din PIB
1. Total fonduri externe nerambursabile	1085,3	1,00	1701,3	1,40	2470,3	1,84	3211,2	2,19
2. Total cofinanțare națională	573,7	0,53	652,4	0,54	605,1	0,45	685,5	0,47

3. Contribuția României la bugetul UE	1126,6	1,04	1151,0	0,95	1130,4	0,84	1244,8	0,85
Sold [1-(2+3)]	-615,0	-0,57	-102,1	-0,09	+734,8	+0,55	+1280,9	+0,87

Din analiza comparativă a datelor privind totalul fondurilor europene nerambursabile de care poate beneficia România în perioada 2007–2010 și a contribuției țării noastre la bugetul Uniunii Europene, prezentate în tabelul de mai sus, rezultă că doar în anii 2007 și 2008 România are, în virtutea calității sale de contributor net, un sold negativ între totalul fondurilor europene alocate țării noastre și contribuția sa la bugetul comunitar ceva mai mare, de 0,57% din produsul intern brut, aceasta reducându-se, în anul 2008, la 0,08% din produsul intern brut. Astfel, de la un sold negativ de 615 milioane Euro în anul 2007, fondurile europene nerambursabile atrase prin fondurile de preaderare și postaderare vor excede, începând cu anul 2009 contribuția țării noastre la bugetul Uniunii Europene. Pentru anii 2009 și 2010, excedentul de fonduri ce revine României se ridică la peste 2 miliarde Euro.

Desigur, nivelul de absorbție a fondurilor comunitare depinde, în mod esențial, de capacitatea administrației naționale și a firmelor din România de a realiza proiecte și a asigura cofinanțarea lor, dar condițiile birocratice impuse de Comisia Europeană pentru accesarea fondurilor acționează și ca un factor de frână. Or, alături de alte state, România ar fi trebuit să acționeze la nivel politic încă din anul 2007 pentru flexibilizarea procedurilor de accesare a fondurilor comunitare. Relaxarea condițiilor de natură birocratic-administrativă a fost acceptată la nivel european, relativ recent, în contextul crizei economice.

II. În căutarea influenței românești în Europa

a) Despre strategiile post-aderare

Trecerea de la condiția de stat candidat la cea de membru cu drepturi depline în cadrul Uniunii Europene a reprezentat o provocare majoră pentru elita politică din România. Până la momentul aderării, principalele obiective ale României au fost stabilite prin colaborarea dintre București și Bruxelles. După 1 ianuarie 2007 România se afla în fața unui obiectiv atins, aderarea, urmând a se crea proiectul pentru etapa a doua, integrarea. Pentru ca acest obiectiv să fie mai ușor de atins, România avea nevoie de stabilirea obiectivelor sale în cadrul Uniunii, pornind de la interesele sale specifice, respectiv de la resursele pe care le putea mobiliza pentru îndeplinirea acestora.

Trecerea de la obiectivul asumat public de toate partidele politice din România, realizarea unei strategii post-aderare, la crearea și implementarea sa în mod efectiv s-a dovedit a fi un drum plin de obstacole. În condițiile în care, pe fundalul conflictelor politice din interiorul coaliției de guvernământ, respectiv dintre președintele Traian Băsescu și primul ministru Călin Popescu-Tăriceanu, României i-a lipsit un factor de coagulare transpartizană, fiecare partid politic important a creat propria „strategie post-aderare”. PNL a realizat o strategie, fără însă ca aceasta să fie asumată de guvern, PSD și PD-L au redactat fiecare câte un proiect. În fapt, miza a fost una politico-electorală, fiecare din cele trei partide dorind să câștige competiția simbolică împotriva celorlalte, în perspectiva alegerilor europarlamentare din anul 2007. Jocul de sumă negativă a dominat

mentalul liderilor partidelor politice din România. Primul ministru Tăriceanu a organizat în anul 2007 câteva întruniri de lucru la Palatul Victoria pentru finalizarea strategiei post-aderare a României, prin aglutinarea diverselor variante, dar partidul prezidențial s-a retras de la lucrări, sub diferite pretexte. Motivul real a fost competiția dintre Traian Băsescu și Călin Popescu-Tăriceanu. În lipsa unui acord politic de tip consensual între principalele forțe politice, așa cum s-a întâmplat cu „Strategia de la Snagov” din 1995, procesul de integrare a României în Uniunea Europeană a rămas să meargă pe pilotul automat stabilit de Comisia Europeană, iar aceasta, ca orice instituție birocratică, a fost mulțumită cu acceptarea pasivă a condiționalităților sale. De altfel, tema unei strategii post-aderare a fost eliminată complet din dezbaterile publice după alegerile pentru Parlamentul European din noiembrie 2007.

Eșecul realizării unui set de obiective ale României în cadrul Uniunii Europene, care să fie asumate transpartizan, a diminuat capacitatea de influență a statului român.

b) Consiliul

Uniunea Europeană este o construcție originală în care metodele conducerii interguvernamentale se combină cu cele izvorâte din teoria federalismului. Deciziile cele mai importante se iau în cadrul Uniunii Europene prin metoda interguvernamentală (adică prin acordul reprezentanților tuturor statelor membre) iar Consiliul European este expresia cea mai înaltă a acestei formule de conducere.

La întrunirile regulate sau extraordinare ale șefilor de stat sau de guvern ai statelor membre ale Uniunii se iau deciziile strategice, acestea urmând a fi duse la îndeplinire de Comisie, iar aceasta, prin dreptul exclusiv de a iniția legislație, determină și agenda Parlamentului European. Practic, în cadrul restrâns al celor mai înalți reprezentanți ai statelor membre (Consiliul European), un stat are cea mai importantă oportunitate de a influența rapid deciziile Uniunii, de a determina scurtarea mecanismului birocratic propriu Comisiei Europene. În cadrul Consiliului European contează în cel mai înalt grad personalitatea reprezentantului unui stat membru, nivelul aprecierii de care acesta se bucură din partea celorlalți participanți. Exemplul semnificativ pentru ilustrarea acestei observații este cel al lui Jean-Claude Juncker, fost prim-ministru luxemburghez, care a condus un stat de mici dimensiuni, dar influența sa în politicile europene a fost mult peste cea la care putea spera o țară de dimensiunile Luxembourgului.

Consiliul, la nivelul de reprezentare al miniștrilor de resort din statele membre, are în prezent 9 configurații, în funcție de aria problematică. La nivelul Consiliului, România are 14 voturi, din cele 345, care pot fi utilizate în funcție de interes pentru diferite metode de formare a deciziilor: prin majoritate simplă; prin majoritate calificată; prin unanimitate. Expresia cea mai deplină a inter-guvernamentalismului o constituie adoptarea hotărârilor prin consens sau cu unanimitate de voturi. Aceasta înseamnă, practic, că fiecare stat membru dispune de un drept de veto și deci, în ultimă instanță, de capacitatea de a bloca orice decizie. Principala critică adusă acestui sistem este aceea că prin veto se poate bloca o decizie dar nu se poate progresa în rezolvarea problemelor. Pe de altă parte, dreptul de veto asigură doar în aparență egalitatea statelor membre el conferind prerogative procedurale egale unor persoane care sunt inegale în fond (sub aspect politic și economic). De aceea, statele cu pondere politică mai mică nu pot utiliza

decât foarte rar dreptul de veto, în caz contrar expunându-se la măsuri de retorsiune politică din partea statelor cu pondere politică mai mare. De aici rezultă că și în Consiliu, la fel ca în restul instituțiilor comunitare, esențială este capacitatea de negociere, abilitatea de a construi alianțe pe termen lung, mai mult decât numărul de voturi oferit de aplicarea mecanică a principiului demografic.

În perioadele lipsite de conflicte și în cele în care s-a realizat creșterea economică, problema nivelului de influență al României în cadrul Uniunii Europene nu s-a pus cu mare acuitate decât pentru un număr restrâns de specialiști. Acum, în condiții de criză, chestiunea influenței românești în Uniune devine o problemă esențială pentru interesul național al României. Criza economică și conflictele consecutive alegerilor din Republica Moldova din 5 aprilie a.c. au evidențiat un adevăr trist: deși este membră a Uniunii Europene și NATO, România este un stat izolat, care a rămas fără parteneri în momente dificile. Statul român a fost îndreptat de Comisia Europeană pentru a cere sprijin financiar din partea FMI, la fel ca și Ungaria și Letonia, Consiliul European refuzând propunerea de constituire a unui fond de 190 miliarde Euro pentru statele membre din Europa de Est. Mai mult decât în fața crizei economice, România a fost un stat lipsit de sprijin internațional în timpul crizei din Republica Moldova, în care regimul Voronin s-a comportat abuziv față de diplomații și cetățenii români, deci europeni, iar din partea Comisiei și Consiliului au lipsit reacțiile necesare în astfel de cazuri. De altfel, modificarea rapidă a Legii cetățeniei de către Guvernul României și perspectiva acordării în masă a cetățeniei românești pentru cetățenii Republicii Moldova a determinat scăderea și mai mult a capacității de a atrage suport european pentru apărarea drepturilor omului în entitatea statală de peste Prut.

Izolarea internațională a României, devenită îngrijorătoare în prima parte a anului 2009, este consecința unui proces de acumulare a neîncrederii externe în cei mai importanți reprezentanți ai statului român, precum și a gândirii orientate spre conflictele politice interne.

Întrebarea firească este: cum s-a ajuns aici? Încă din prima parte a anului 2005, Institutul „Ovidiu Șincai” a atras atenția prin mai multe rapoarte asupra fenomenului scăderii relevanței României în politica internațională. În cele ce urmează prezentăm, succint, faptele care au determinat izolarea internațională a României:

- **scandalurile permanente din viața politică românească.** Deși Traian Băsescu și Călin Popescu-Tăriceanu au încercat să joace comedia „mariajul perfect” în cadrul Consiliului European, aceasta nu a generat încrederea șefilor de stat și de guvern din Uniunea Europeană în cei mai înalți reprezentanți ai statului român. Chiar participarea simultană a președintelui și a premierului la Consiliile Europene a fost în măsură să scadă prestigiul României, statul român fiind, alături de Franța, Finlanda și (uneori) Polonia, singurele țări reprezentate atât de șeful statului cât și de primul-ministru;
- **atitudinea pasivă sau lipsită de viziune în raport cu marile proiecte europene.** România reprezentată de Traian Băsescu și Călin Popescu-Tăriceanu nu a încercat să creeze alianțe pentru promovarea propriei viziuni asupra Europei, așa cum s-a întâmplat cu Polonia, de exemplu, ci s-a plasat non-conflictual în sînjul deciziilor promovate de marile state europene;
- **auto-poziționarea României pe o imaginară „Axă” Washington-Londra** a produs iritare și neîncredere în principalele capitale europene. Pro-

americanismul retoric și gălăgios al președintelui Traian Băsescu l-a plasat pe acesta în galeria președinților aduși pe valul revoluțiilor colorate din Georgia și Ucraina. După instaurarea Administrației Obama, anacronismul „președinților portocalii” față de noile realități a devenit și mai evident;

- **stilul populist de a face politică, respectiv voluntarismul lui Traian Băsescu** sunt cunoscute în cancelariile occidentale. Dacă în plan intern un atare comportament a fost generator de voturi, în plan internațional Traian Băsescu a fost rapid încadrat în categoria populiștilor (alături de frații Kaczynski), fiind tratat cu răceală sau pur și simplu ignorat de către majoritatea liderilor europeni (în pregătirea fotografiilor de grup ale Consiliului European, Traian Băsescu își găsește cu greu loc alături de ceilalți șefi de stat sau de guvern, fiind tratat ca un om politic lipsit de semnificație pentru politica europeană);
- **limbajul dublu și conjunctural** utilizat intens de Traian Băsescu au întărit neîncrederea internațională în acesta.

Limitarea capacității de inițiativă a României în cadrul Consiliului Uniunii Europene este generată și de existența Mecanismului de Cooperare și Verificare, aceasta fiind o procedură special creată pentru România și Bulgaria. Este important de menționat faptul că Mecanismul de Cooperare și Verificare nu are un termen limită până la care trebuie ridicat, devenind astfel un instrument pentru a menține Bulgaria și România la categoria statelor secundare în cadrul Uniunii Europene.

c) Parlamentul

Instituția parlamentară europeană reprezintă un spațiu politic în care influența asupra deciziilor este rezultanta unui exercițiu combinat de abilități politice individuale și folosirea sprijinului din partea grupurilor politice. Prin cei 35 de eurodeputați din totalul de 785 ai Parlamentului European, România nu putea aspira la influențarea semnificativă a proceselor politice europene altfel decât prin folosirea resurselor oferite de cele trei mari grupuri politice: popular, socialist, liberal. De altfel, în Parlamentul comunitar nu sunt reprezentate statele, ci cetățenii, iar negocierile se poartă între grupurile politice, nu între delegațiile naționale ale celor 27 state membre. Principiul dominant este acela potrivit căruia ideologia transcende etnia. El este concordant cu principiul care afirmă că în cadrul UE sunt încurajate toate formele de concurență cu excepția concurenței naționale. De aceea, în PE nu există și nu poate exista un „grup al europarlamentarilor români”, dar există, în cadrul principalelor grupuri politice, o delegație europarlamentară română. În consecință, activitatea desfășurată pe baze naționale și care transcende grupurile politice nu are nici un cadru instituțional oficial de manifestare și nu este reflectată în documentele sau statisticile PE.

În Parlamentul European nu există majoritate și opoziție. De aceea, pentru promovarea unor acte normative sau poziții politice conforme ideologiei grupurilor politice se procedează la negocieri permanente menite a conduce la constituirea unor majorități *ad-hoc*. Asemenea negocieri se poartă de și între grupurile politice, pornindu-se de la pozițiile stabilite în cadrul fiecăruia. Ele conduc inevitabil la formule de compromis. Deși negocierile politice între grupuri sunt o activitate de cea mai mare

importanță, încredințată membrilor celor mai credibili, experimentați și influenți, ea nu este publică și nici nu este consemnată în documentele oficiale ale PE, decât cel mult indirect și incidental.

Analiza influenței deputaților europeni din România asupra politicii europene se poate dovedi un exercițiu cu numeroase capcane, deoarece nu există o relație de directă proporționalitate între activitatea parlamentară și influență. Dobândirea influenței reprezintă un mecanism complex, în care elementele puțin vizibile ale promovării personale și de grup trebuie să fie susținute de activitatea politică înregistrată în statisticile oficiale. Ca atare, pentru a nu rămâne la stadiul unor constatări de ordin general, am decis să nu evaluăm deputații în sine, ca persoane politice, ci cel mai important produs al activității acestora, rapoartele. În cadrul Parlamentului European există un algoritm de repartizare a rapoartelor, în funcție de ponderea grupurilor politice. De obicei, la rapoartele importante se stabilesc câte doi raportori, aleși din principalele trei familii politice, pentru a se armoniza punctele de vedere încă din faza de concepție și redactare. În cadrul fiecărui grup politic există cutume privind alocarea rapoartelor către delegațiile naționale, dar ceea ce primează este calitatea personală a raportorului.

Am creat un algoritm de analiză a rapoartelor în funcție de trei caracteristici: importanța legislativă, importanța politică și complexitate (vezi Anexa I și II). Ulterior, am realizat aplicat acest model de clasificare a rapoartelor pentru analiza activității parlamentare din perioada 1 ianuarie 2007- 1 mai 2009 a deputaților din partea României. Am constatat următoarele: 12 deputați europeni din România au realizat 24 de rapoarte (vezi Tabel 2), dintre care 3 au cumulat mai mult de 20 de puncte; 16 rapoarte între 10 și 19 puncte; 5 rapoarte sub 10 puncte. Cele mai importante trei rapoarte i-au avut ca (co-) autori, în ordinea importanței, pe Adrian Severin, Daniel Dăianu, Adriana Țicău. Ceea ce surprinde din acest clasament este faptul că deși Grupul Popular a fost cel mai important în PE în perioada 2004-2009, parlamentarii români afiliați acestui grup au realizat în total 9 rapoarte, dar niciunul de mare importanță. Explicația faptului că doi parlamentari din Grupul Socialist și unul din Grupul Liberal-Democrat au primit rapoarte importante poate fi găsită atât prin calitățile individuale ale deputaților, cât și prin poziționarea mai favorabilă a delegațiilor naționale în cadrul grupurilor politice.

Tabel 2:

Rapoartele deputaților români în Parlamentul European (2007- 1 mai 2009)

Nr. crt.	Nume deputat	Grup politic	Nume raport	Data adoptării	Punctaj
1.	ANASTASE Roberta Alma	PPE-DE	Raport privind o abordare de politică regională pentru Marea Neagră	20 decembrie 2007	13
2.	CSIBI Magor Imre	ALDE	Raport referitor la propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului de instituire a unui cadru pentru stabilirea cerințelor în materie de proiectare ecologică aplicabile produselor cu impact energetic (reformare)	24 februarie 2009	18
3.	DAVID Dragoș Florin	PPE-DE	Raport referitor la propunerea de decizie a Parlamentului European și a Consiliului privind soluțiile de interoperabilitate pentru administrațiile publice europene	16 martie 2009	18

4.	DĂIANU Daniel	ALDE	Raport conținând recomandări către Comisie privind urmărirea rezultatelor procesului Lamfalussy: o viitoare structură de supraveghere	18 septembrie 2008	25
5.	IACOB-RIDZI Monica Maria	PPE-DE	Raport referitor la Planul de acțiune european privind mobilitatea locurilor de muncă (2007-2010)	24 noiembrie 2008	13
6.	MARINESCU Marian-Jean	PPE-DE	Raport referitor la propunerea de decizie a Consiliului privind semnarea acordului între Comunitatea Europeană și Republica Moldova privind readmisia persoanelor aflate în situația de ședere ilegală	7 noiembrie 2007	11
			Raport referitor la propunerea de decizie a Consiliului privind semnarea Acordului dintre Comunitatea Europeană și Republica Moldova privind facilitarea eliberării vizelor de scurtă ședere	7 noiembrie 2007	11
			Recomandare referitoare la proiectul de decizie a Consiliului privind semnarea, în numele Comunității Europene și a statelor membre ale acesteia, a unui Protocol la Acordul între Comunitatea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de o parte, și Confederația Elvețiană, pe de altă parte, privind libera circulație a persoanelor în ceea ce privește participarea, în calitate de părți contractante, a Republicii Bulgaria și a României ca urmare a aderării acestora la Uniunea Europeană	12 septembrie 2008	11
			Raport referitor la propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului de modificare a Regulamentului (CE) nr. 216/2008 în domeniul aerodromurilor, gestionării traficului aerian și serviciilor de navigație aeriană și de abrogare a Directivei 2006/23/CE a Consiliului	19 decembrie 2008	16
			Raportul referitor la propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 549/2004, (CE) nr. 550/2004, (CE) nr. 51/2004 și (CE) nr. 552/2004 pentru a îmbunătăți performanța și viabilitatea sistemului aviatic european	20 ianuarie 2009	14
			7.	PETRE Maria	PPE-DE
8.	SÂRBU Daciana	PSE	Raport referitor la propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Directivei 98/8/CE privind comercializarea produselor biodestructive în vederea prelungirii anumitor termene	4 martie 2009	14
9.	SEVERIN Adrian	PSE	Raport privind componența Parlamentului European, (2007/2169(INI))	3 octombrie 2007	30

10.	ȚICĂU Silvia-Adriana	PSE	Raport referitor la propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a normelor comune privind condițiile care trebuie îndeplinite pentru a exercita ocupația de operator de transport rutier	31 martie 2008	22
			Recomandare pentru a doua lectură referitoare la poziția comună a Consiliului în vederea adoptării unui Regulament al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a unor norme comune privind condițiile care trebuie îndeplinite pentru exercitarea ocupației de operator de transport rutier și de abrogare a Directivei 96/26/CE a Consiliului	2 aprilie 2009	2
11.	VĂLEAN Adina-Ioana	ALDE	Raport referitor la propunerea de decizie a Consiliului privind încheierea Acordului dintre Comunitatea Europeană și Fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei privind facilitarea eliberării vizelor de scurtă ședere	12 octombrie 2007	11
			Raport referitor la propunerea de decizie a Consiliului privind semnarea Acordului dintre Comunitatea Europeană și Republica Albania privind facilitarea eliberării vizelor de scurtă ședere	12 octombrie 2007	2
			Raport referitor la propunerea de decizie a Consiliului privind încheierea Acordului dintre Comunitatea Europeană și Republica Muntenegru privind facilitarea eliberării vizelor de scurtă ședere	12 octombrie 2007	2
			Raport referitor la propunerea de decizie a Consiliului privind încheierea Acordului între Comunitatea Europeană și Fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei privind readmisia	12 octombrie 2007	2
			Raport referitor la propunerea de decizie a Consiliului privind încheierea Acordului între Comunitatea Europeană și Republica Muntenegru privind readmisia	12 octombrie 2007	2
			Raport referitor la propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului de modificare a Regulamentului (CE) nr. 717/2007 privind roaming-ul în rețelele publice de telefonie mobilă în interiorul Comunității și a Directivei 2002/21/CE privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice	3 aprilie 2009	16
			Raport referitor la aplicarea Directivei 2004/38/CE privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora	24 martie 2009	13
			12.	WEBER Renate	ALDE

			Republicii Austria, Republicii Polone, Republicii Portugheze, Republicii Slovenia, Republicii Slovace și a Regatului Suediei în vederea adoptării unei decizii a Consiliului privind consolidarea Eurojust și modificarea Deciziei 2002/187/JAI		
			Raport referitor la propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Directivelor 77/91/EEC, 78/855/EEC și 82/891/EEC și a Directivei 2005/56/EC privind obligațiile de raportare și întocmire a documentației necesare în cazul fuziunilor și divizărilor	6 aprilie 2009	18

Un aspect important care trebuie relevat în legătură cu posibilitățile unui stat de a-și promova interesele și viziunea asupra politicii europene în Parlamentul European este legat de contradicția între opțiunile politice naționale ale unui partid și opțiunile politice europene ale familiei politico-ideologice europene (partidului european) din care face parte. Astfel, pe planul discursului politic intern mai multe partide din aceeași țară pot avea abordări asemănătoare în legătură cu anumite subiecte (ex. accesul pe piețele muncii, protecția cetățenilor naționali care se stabilesc în țările membre, asigurarea asistenței medicale a cetățenilor europeni în alte state membre decât cele de origine etc.). La nivelul partidelor europene, însă, linia politică rezultând din agregarea opțiunilor politice naționale poate fi diferită. Spre exemplu, partidele de dreapta (conservatoare) optează, de regulă, pentru deregularizarea pieței europene și restrângerea drepturilor sociale ale cetățenilor europeni, acceptând discriminări cu caracter național, în timp ce partidele de stânga sunt în favoarea regularizării pieței, accentuării drepturilor sociale și non-discriminării. Linia politică a partidelor europene este, în primul rând, dată de greutatea politică însumată a partidelor naționale care au opțiuni identice sau asemănătoare. Ea este ajustată sau nuanțată, eventual, în funcție de abilitatea de negociere și de construire a compromisului, a celor care reprezintă opțiunile minoritare din punctul de vedere al ponderii politice. De aici apar două concluzii: a) este inutil să întărești printr-un vot național familiile politice care au opțiuni diferite de interesele naționale ale alegătorilor (este vorba despre viziunea alegătorilor dintr-o anumită circumscripție națională asupra modului în care trebuie să funcționeze UE); b) pentru apropierea viziunii politice a unui partid european de viziunea partidelor naționale care îl compun este esențială capacitatea individuală de negociere și credibilitatea personală a celor trimiși ca europarlamentari în PE. În cazul concret al noilor state membre, care au în primul rând nevoie de solidaritate și asistență spre a se ridica la nivelul de dezvoltare economică, socială și teritorială al vechilor state membre mai dezvoltate, precum și spre a asigura cetățenilor lor egalitate de tratament cu cetățenii celorlalte state membre pe teritoriul acestora, important este să se întărească reprezentarea parlamentară a partidelor europene de stânga, chiar dacă pe plan național sunt preferate partidele politice de dreapta. De asemenea, este inutilă trimiterea în PE a partidelor euro-sceptice (naționaliste) întrucât ele nu au cum să își promoveze ideile acolo. Locul unor asemenea partide este în plan național acolo unde pot acționa ca, pe calea modificării tratatelor europene să întărească mecanismele interguvernamentale în detrimentul celor comunitare.

d) Comisia

Încă din anul 2006, principala oportunitate a României în ceea ce privește dobândirea unei influențe semnificative în politica europeană a constat în propunerea unui candidat puternic pentru postul de comisar european. Rolul Comisiei, pe lângă cel de „gardian al tratatelor” este foarte important, deoarece i) aproximativ 60% din legislația aplicabilă în statele membre este adoptată la nivelul UE, iar Comisia deține încă monopolul inițiativei legislative; ii) fondurile gestionate de Comisie sunt foarte importante, depășind de cca. două ori bugetul unei țări precum România.

Un comisar european nu este reprezentantul în executivul european al țării care l-a nominalizat ci un înalt demnitar european independent care îndeplinește funcția de membru al „Guvernului federal” – adică al Comisiei Europene (CE). Cu toate acestea, în mod concret **comisarul european este stâlpul de rezistență pe care se sprijină și în jurul căruia se construiește sistemul de influență al unei țări în UE.**

Deși are un portofoliu specific, comisarul are acces la întregul complex de informații pe care se bazează deciziile UE și totodată participă la luarea tuturor deciziilor Comisiei Europene în baza principiilor colegialității actului de conducere și solidarității răspunderii.

Analiza modului de constituire al Comisiilor Prodi și Barroso oferă importante indicii în legătură cu influența asupra politicii europene pe care o țară o poate exercita prin intermediul unui comisar:

a) calitatea personală a unui comisar și capacitatea acestuia de a contribui la soluționarea problemelor UE demonstrează calitatea resurselor umane ale statului care l-a nominalizat, precum și nivelul responsabilității acestuia față de interesele comune europene;

b) de calitatea personală a unui comisar depinde gradul de reflectare a sensibilităților națiunii care l-a propus în deciziile europene, precum și promovarea viziunii acelei națiuni asupra construcției europene în actul de construcție propriu-zis;

c) calitatea personală a comisarului determină calitatea soluțiilor în domeniul de care acesta răspunde;

d) calitatea personală a comisarului este un argument pentru alocarea unui portofoliu semnificativ prin care se poate exercita influență atât în domeniul aceluși portofoliu cât și în alte domenii legate funcțional de el sau gestionate de comisari care au interese (naționale) legate de el.

În rândul calităților cerute pentru a fi membru acceptat și influent al Comisiei este și aceea de a fi avut o carieră politică importantă la nivel național. Deținerea anterioară a unor demnități importante naționale implică susținerea populară aferentă notorietății și respectabilității în țara de origine, precum și garanția unei experiențe valoroase câștigate în exercitarea funcției naționale respective, inclusiv în relațiile cu omologii din alte țări membre. Asemenea date personale conturează un aport potențial la creșterea forței instituției comunitare în cauză în ansamblu. De exemplu, în cazul Comisiei Barroso, din cei 26 membri doar 4 comisari, toți din noile state membre, sunt asimilabili a ceea ce se numesc tehnocrați. (Considerăm a aparține tehnocrației demnitarii care, fără a fi trecut în prealabil testul alegerilor directe, au primit însărcinări politice în baza competențelor profesionale).

În lumina acestor constatări de ordin general trebuie privite și nominalizările României din anul 2006 pentru postul de comisar european. Propunerea inițială, în persoana lui Varujan Vosganian, dincolo de calitățile sau slăbiciunile profesionale și politice ale acestuia, a avut printre dezavantajele sale pe aceea de a nu întruni suportul politic al majorității factorilor decidenți din România. De asemenea, Varujan Vosganian nu avea profilul unui om politic care să fi avut anterior responsabilități guvernamentale importante, menite a-l recomanda pentru a deveni membru al Colegiului comisarilor. Împotriva sa a jucat și asocierea de ordin politico-financiar cu unul dintre controversații magnați români îmbogățiți de revoluție, precum și implicarea sa într-o cauză extraeuropeană cu impact major asupra sensibilităților care fac obiect al politicilor europene de extindere. Pe fundalul scandalului Vosganian, Guvernul României a transmis o a doua propunere, în persoana tehnocratului Leonard Orban, care a fost cu ușurință acceptată de către președintele Comisiei Europene, deoarece neavând o greutate politică semnificativă noul comisar nu risca să constituie un nou centru de putere în cadrul instituțiilor europene. Din aceeași cauză persoana desemnată de România a primit un portofoliu (cel al Multilingvismului) care a putut fi ușor creat, fiindcă nu au fost extrase competențe semnificative din portofoliile celorlalți comisari. Tehnocratul Leonard Orban a reprezentat astfel o soluție de compromis între președintele Traian Băsescu și premierul Călin Popescu-Tăriceanu, fiind în același timp o propunere non-problematică și pentru Jose Barroso. Spre deosebire de România, Bulgaria a primit prin Meglena Kuneva portofoliul mult mai important al Protecției consumatorilor.

Comisarul pentru Multilingvism, Leonard Orban, o persoană cu numeroase calități umane și profesionale, a avut de surmontat lipsa unei cariere politice prestigioase și a unei susțineri politice naționale consistente. Aceasta l-a privat de un atu important pentru promovarea proiectelor proprii atât în Colegiului comisarilor cât și în afara acestuia. În opinia noastră, portofoliul acordat reprezentantului României indică faptul că statul român a irosit o imensă oportunitate de creștere a influenței sale internaționale, prin prisma sprijinului unui Comisar cu un portofoliu important.

În fapt, importanța unui portofoliu este funcție de următorii parametri: a) măsura în care în domeniul respectiv se adoptă sau se aplică legislație europeană (*acquis communautaire*); b) nivelul fondurilor gestionate de comisarul respectiv; c) nivelul intereselor politice convergente sau conciliabile ale statelor membre legate de acel domeniu; d) nivelul intereselor politice convergente sau conciliabile ale unor importanți actori globali sau regionali nemembri ai UE, legate de acel domeniu; e) impactul social al acțiunilor legate de domeniul respectiv în interiorul și în afara UE; f) impactul mediatic al acțiunilor legate de domeniul respectiv în interiorul și în afara UE.

În lumina criteriilor de mai sus, devine evident faptul că în interiorul Comisiei există o ierarhie a portofoliilor, iar în procesul complex de negociere a repartiției mandatelor funcționează un set de criterii izvorâte atât din raporturile de putere existente între statele Uniunii cât și din situații care ar putea genera slăbirea capacității de acțiune a Comisiei.

În negocierea portofoliilor statele fondatoare ale Uniunii sunt interesate să păstreze pentru ele domeniile importante, precum *Transporturi*, *Piața internă*, *Afacerile externe* sau *Concurență*, acestea fiind inaccesibile statelor nou intrate sau țărilor mici.

O regulă nescrisă este aceea ca Franței să nu-i revină portofoliul *Agriculturii*, deoarece Parisul este principalul beneficiar al Politicii Agricole Comune, și astfel s-ar

afla într-o poziție în care suspiciunile privind conflictul de interese ar putea fi considerate ca întemeiate. Portofoliul Agriculturii este unul important, din cauza nivelului ridicat al fondurilor care trebuie gestionate (aproximativ 40% din bugetul Uniunii), iar Germania, principalul contributor la bugetul UE, este de asemenea interesată în impunerea unui comisar care să fie flexibil în armonizarea propriilor interese. Ca atare, dacă portofoliul Agriculturii ar reveni unui român, acesta s-ar găsi în situația dificilă de a concilia interese greu de pus în acord, iar comisarul din România ar trebui să joace rolul de tampon între state europene importante. De asemenea, un comisar român pe Agricultură ar putea fi suspicionat că ar putea fi părtinitor, deoarece România trebuie să fie un beneficiar important al fondurilor Politicii Agricole Comune.

O altă regulă în atribuirea portofoliilor este aceea prin care un stat care are probleme într-un anumit domeniu nu poate fi responsabil de respectiva arie. De exemplu, comisarii din România și Bulgaria nu ar putea revendica portofoliul privind *Justiția*, din moment ce fac obiectul Mecanismului de Cooperare și Verificare.

În cadrul negocierilor privind formarea Comisiei se ține cont și de nivelul de expertiză sau greutate politică pentru un domeniu (de exemplu, *Afacerile maritime și pescuitul*).

Un alt criteriu de alocare a portofoliilor sau funcțiilor, ca și în cazul Parlamentului European, și cu referire la Comisia Europeană este relația între interesele europene ale statului de origine a Comisarului în cauză, orientarea ideologică a Comisarului respectiv și orientarea ideologică prevalentă a Comisiei. Un nou stat membru, de regulă, având un nivel de dezvoltare relativ mai redus și probleme socio-economice mai mari, este interesat de promovarea unei legislații și unei politici europene de stânga. De aceea, un asemenea stat (este cazul României) are motive să urmărească edificarea unei Comisii Europene de stânga, ceea ce poate face prin propunerea unor comisari de stânga. Pe o atare cale statul în cauză contribuie și la creșterea influenței sale utile în partidul politic european corespunzător. În situația în care orientarea ideologică a Președintelui Comisiei și a unei propuneri naționale sunt diferite, asigurarea succesului acelei propuneri depinde de următorii factori: a) candidatul este o personalitate cunoscută, competentă și influentă; b) candidatul este membru al Parlamentului European; c) candidatul este capabil de atitudini flexibile, de abilitate în negocieri și de identificare a formulelor de compromis.

O altă chestiune prin care se reflectă influența reală a României în Comisia Europeană este cea referitoare la numărul și pozițiile cetățenilor români angajați în structurile executivului comunitar. România este a șaptea țară ca pondere a populației în Uniunea Europeană, dar se află abia pe locul 21 în clasamentul funcțiilor de decizie.

La 1 aprilie 2009 România avea 398 de funcționari permanenți și agenți temporari, adică 1,6% din totalul funcționarilor Comisiei Europene. Dintre aceștia, 191 sunt administratori și 207 sunt asistenți.

Situația la nivel de *middle* și *top management* este în continuare mai sensibilă, dar, pe de altă parte, nu pot exista așteptări de a avea deja numeroși șefi de unitate și directori, la abia doi ani de la aderare. Până în 2010 se dorește ca la nivel de *middle management* (șefi de unitate) să fie în total 42 de români (în prezent - începutul anului 2009, este doar unul în Comisia Europeană). La nivel de *senior management* România are dreptul la 9 directori (la începutul anului 2009 există doar unu și anume, directorul pentru programe de dezvoltare rurală), și la un director general și/sau la un director

general adjunct. De precizat că pentru aceștia din urmă selecția este făcută de Comisia Europeană și nu de guvernele naționale.

Concluzii

România a ratat potențialul de creștere a influenței sale internaționale în Uniunea Europeană, deoarece instinctul unei politici europene este prezent doar la o mică parte a elitelor sale politice. În locul unui efort consensual de tip transpartizan pentru promovarea intereselor României, partidele politice au intrat în logica unei conflictualități cu mize neesențiale pentru majoritatea cetățenilor. Lipsa unui document programatic, de tipul unei strategii post-aderare, nu reprezintă decât expresia cea mai vizibilă a deficitului de adaptare a partidelor politice față de politica europeană, cu tot ceea ce înseamnă aceasta în stil și conținut.

De asemenea, România nu-și poate mări influența în UE atâta timp cât lipsește consensul politic referitor la strategia promovării unui anume Comisar român și în acest sens prevalează logica internă de partid față de logica interesului european al României.

Nivelul de influență al României în Consiliul European este cu mult sub potențialul pe care ar trebui să-l aibă un stat de mărimea țării noastre. În lipsa unei viziuni strategice clar afirmate privind viitorul Europei, reprezentanții României în Consiliul European au fost plasați într-o poziție marginală, acest rol fiind acceptat cu resemnare. Efortul necesar pentru ieșirea din logica unui stat aflat în curs de aderare și asumarea aceleia de membru cu drepturi depline a părut în multe momente a fi prea mare atât pentru președintele României cât și pentru premierii Călin Popescu-Tăriceanu și Emil Boc.

Nivelul de influență al României în Consiliul European este cu mult sub potențialul pe care ar trebui să-l aibă un stat de mărimea țării noastre. În lipsa unei viziuni strategice clar afirmate privind viitorul Europei, reprezentanții României în Consiliul European au fost plasați într-o poziție marginală, acest rol fiind acceptat cu resemnare. Efortul necesar pentru ieșirea din logica unui stat aflat în curs de aderare și asumarea aceleia de membru cu drepturi depline a părut în multe momente a fi prea mare atât pentru președintele României cât și pentru premierii Călin Popescu-Tăriceanu și Emil Boc. Conducătorii români își ghidează prea mult acțiunea în interiorul Consiliului, în adoptarea unei poziții proprii, după criterii de natură geopolitică și geoeconomică și prea puțin după argumente de factură instituțională. Astfel, în ciuda retoricii privind o Uniune de state-națiune având drepturi și obligații egale în cadrul unei structuri transnaționale instituționalizate, elitele politice românești par a fi încă dominate de ideea unei Uniuni Europene ca ansamblu de blocuri de putere cu un bloc occidental dominant și unul oriental dominat. România a căutat să se plaseze întotdeauna acolo unde a crezut că va fi poziția statelor mari și puternice economic, iar argumentele de natură instituțională (de exemplu, prin blocarea consensului, așa cum a făcut Polonia) nu au fost considerate a fi o opțiune maximală pentru promovarea intereselor sale.

România nu a înțeles nici că Misiunea / Reprezentanța sa la Bruxelles nu este o ambasadă a României pe lângă UE ci o substructură a UE (respectiv a Consiliului European) - în consecință relația Misiunii cu PE sau CE este o relație inter-instituțională și intra-unională iar nu internațională. În atare context se înțelege și confuzia referitoare la definirea interesului național. Astfel, în interiorul UE interesele naționale ale României sunt interese europene, ceea ce presupune europenizarea intereselor românești - adică formularea intereselor României în așa fel încât ele să coincidă sau să fie convergente cu interesele generale ale statelor membre al UE și cetățenilor europeni, satisfacerea unora coincidând sau conducând la satisfacerea celorlalte. În consecință, promovarea intereselor europene românești înseamnă (și) construcția instituțiilor europene în așa fel încât acestea să fie capabile a răspunde așteptărilor românești de la UE. Numai prin europenizarea intereselor sale România poate obține europenizarea soluțiilor la respectivele probleme și numai prin perfecționarea instituțiilor europene potrivit viziunii sale asupra modului de organizare și funcționare a UE, România se asigură că soluțiile găsite vor putea fi aplicate.

După doar un mandat de doi ani și jumătate în Parlamentul European sunt greu de stabilit concluzii valide pentru grupul celor 35 de eurodeputați. Ceea ce se poate decela cu destul de mare precizie, dacă analizăm rapoartele încredințate deputaților europeni din România, este faptul că influența politică nu este atât o variabilă de grup, ci una care reflectă într-o destul de mare măsură prestigiul individual și recunoașterea calităților personale din partea celorlalți parlamentari. Grupurile politice rămân cadrul de manifestare esențial, însă în interiorul acestora ierarhiile se stabilesc în funcție de calitățile politice individuale.

Comisarul european din partea României, Leonard Orban, a depus eforturi laudabile de pentru sporirea influenței sale asupra politicilor europene, însă profilarea sa ca tehnocrat într-un portofoliu lipsit de vizibilitate și resurse nu a fost în măsură să-l transforme într-o figură de prim rang a politicii europene. De altfel, în general, membrii Comisiei care nu au un profil politic puternic au greutate în promovarea unor proiecte europene de mare anvergură. Tehnocrații nu primesc portofolii cu o mare încărcătură politică, ci arii preponderent tehnice.

Recomandări

1. Creșterea influenței românești în cadrul Consiliului European reprezintă un proces de durată, primul obiectiv fiind scoaterea României din izolarea internațională, acesta fiind principalul efect politic al activităților desfășurate de Administrația Băsescu în perioada 2004-2009. Recâștigarea respectului internațional de către România nu poate fi realizată decât de un nou președinte, **deoarece Traian Băsescu și-a epuizat resursele de credibilitate în plan internațional**. Ca atare, **îi recomandăm președintelui în funcție să nu mai candideze pentru un nou mandat**. Neparticiparea lui Traian Băsescu la competiția prezidențială va oferi României șansa unei normalizări a vieții politice, miza bătăliei pentru funcția prezidențială vă scădea, iar societatea românească va fi în situația de a-și pune în acord regimul constituțional (care este al unei republici parlamentare cu un președinte ales prin vot universal) cu repartizarea reală a puterii. **Absența din competiția electorală prezidențială a lui Traian Băsescu va oferi societății românești oportunitatea de a alege între mai multe proiecte pozitive, îndreptate spre viitor**, evitându-se în acest fel polarizarea cetățenilor între susținătorii actualului președinte și adversarii săi. Ales în condițiile unei competiții electorale bazate pe proiecte alternative, noul președinte al României, care să nu aibă legături directe cu vechiul regim comunist, indiferent cine va fi acesta, va avea șansa de a recredibiliza statul român în plan internațional.

2. În aceeași direcție a transformării republicii prezidențializate din perioada Traian Băsescu într-o republică parlamentară, **recomandăm clarificarea participării României la Consiliile Europe, astfel: primul ministru participă la toate întrunirile care au ca obiect al discuțiilor/negocierilor chestiunile economice sau de politică generală, urmând ca președintele să asigure reprezentarea statului român la summit-urile cu o mare încărcătură simbolică (de exemplu, amendarea tratatelor)**. În acest fel, România va evita situația penibilă de a fi reprezentată în Consiliul European atât de președinte cât și de primul ministru, împărțirea rolurilor urmând a se face potrivit logicii Constituției statului român.

3. Stabilirea *de facto* a unui **pact politic transpartizan** între principalele forțe politice din România pentru promovarea unei viziuni unitare - cu ținte comune, tactici concertate, priorități agreate - în cadrul familiilor politice din care fac parte (liberală, populară, socialistă), dincolo de clivajele ideologice, în ceea ce privește marile teme de interes la nivelul Uniunii Europene:

- întărirea capacității de inițiativă și reacție a Uniunii prin susținerea necesității organizării sale pe baze explicit federale;
- implementarea unei politici unitare și coerente în domeniul energetic, inclusiv în ceea ce privește rutele alternative de transport ale energiei;
- acțiunea convergentă pentru eliminarea tuturor barierelor care mai persistă în privința liberei circulații a forței de muncă;
- reforma Politicii Agricole Comune să țină seama de specificul economiilor din Europa Centrală, în primul rând de caracterul fragmentat al proprietății și de caracterul preponderent ecologic al producției agricole;

- punerea bazelor unei politici europene comune în domeniul demografic, pentru a depăși problemele generate de îmbătrânirea populației europene;
- continuarea procesului de stabilizare prin integrare a regiunilor din vecinătatea Uniunii Europene;
- alocarea de resurse pentru soluționarea problemei romilor ca o chestiune europeană.

4. Valorificarea la maxim a potențialului politic și profesional al tuturor celor 33 de europarlamentari care îi vor reprezenta pe cetățenii români în Parlamentul European, în sensul:

- acoperirii tuturor celor 20 de comisii de specialitate din Parlament, iar în cele mai importante să fie reprezentați parlamentari din cele trei familii politice importante (**Dezvoltare regională; Agricultură și dezvoltare rurală; Transport și turism; Afaceri externe**);
- în cadrul negocierilor din cele trei grupuri parlamentare importante (socialist, popular, liberal) delegațiile române să încerce să obțină cel puțin o funcție importantă (președinte sau prim-vicepreședinte de comisie; vicepreședinte de grup politic), pentru a construi o rețea de influență;
- specializării europarlamentarilor, pentru a putea acoperi întreaga arie problematică a comisiilor de specialitate;
- angajarea la toate birourile parlamentare a unui personal înalt calificat, apt să ofere expertiza necesară unei activități complexe și specializate.

5. Desemnarea comisarului european din partea României care să participe la apărarea intereselor Uniunii Europene în funcție de următoarele criterii:

- un om politic având o experiență semnificativă în domeniul internațional, iar nu un tehnician;
- să fi dovedit atașamentul față de valorile Uniunii Europene, iar asupra sa să nu planeze acuzații care să-i afecteze capacitatea de a lucra în interesul cetățenilor europeni;
- să fie adecvat portofoliului care poate aduce avantaje atât României cât și Uniunii Europene în general;
- să fie ales inițial europarlamentar, deoarece Comisia în ansamblul său trebuie să obțină votul Parlamentului European, iar președintele Comisiei Europene cu greu se va putea opune nominalizării unui membru al parlamentului;
- să **nu** se țină cont dacă aparține unui partid aflat în coaliția de guvernământ sau într-un partid de opoziție, esențiale fiind calitățile sale recunoscute și utilizabile pentru necesitățile Uniunii Europene și ale României. În acest sens, cerem **stabilirea unui mecanism de consultări între toate partidele având reprezentare în Parlamentul României și Parlamentul European, astfel încât viitorul comisar să fie rezultatul unei acțiuni consensuale, nu al uneia născute dintr-un conflict politico-instituțional.**

După stabilirea profilului general al candidatului întrebarea esențială este referitoare la portofoliile care sunt de maxim interes pentru România. Care ar putea fi portofoliul acordat unui stat nou membru în Uniune, în corelație cu profilul și forța de

influență demonstrată până în acest moment? Răspunsul la această chestiune foarte importantă pentru România îl putem găsi dacă eliminăm din lista de portofolii pe cele de **neobținut** fie pentru că sunt dorite de state cu o mai mare influență în Uniune (*Afaceri externe, Concurență, Transporturi*) sau nu pot fi solicitate ca urmare a unei credibilități scăzute (*Justiția*) precum și **portofoliile preponderent tehnice** (*Buget, Pescuit*).

Ca atare, din lista de portofolii care a mai rămas pentru negociere, în actuala structură a Comisiei Europene, pot fi decelate trei domenii care ar putea fi accesate cu succes de România: **Extindere; Energie; Politică regională**. Fiecare din cele trei portofolii are o valoare adăugată în ceea ce privește creșterea influenței României în cadrul Uniunii Europene:

Extindere	Energie	Politica regională
<ul style="list-style-type: none"> • România are o bună cunoaștere atât a problemelor statelor candidate, cât și a mecanismelor necesare pentru a asigura toate celelalte state membre că țările candidate îndeplinesc cerințele pentru a se putea alătura Uniunii; • Implică un contact nemijlocit cu statele candidate, precum și cu alți actori importanți din regiunea statelor candidate. 	<ul style="list-style-type: none"> • Reprezintă o preocupare majoră la nivel internațional; • România este direct interesată în asigurarea securității energetice a întregii Europe Centrale și de Sud-Est; • Implică un contact direct cu mari puteri (Federația Rusă; Statele Unite ale Americii; China) 	<ul style="list-style-type: none"> • Domeniul reprezintă o preocupare constantă și importantă pe agenda europeană; • Influențează în mod semnificativ stabilirea criteriilor pentru finanțarea politicilor regionale; • Fondurile aflate în coordonarea acestui comisariat sunt foarte importante.

Dacă România dorește să atingă scopul realist și dezirabil al creșterii influenței sale europene prin deținerea de către unul din cetățenii săi a unuia din portofoliile recomandate mai sus, elitele sale politice trebuie să finalizeze cât mai rapid faza de concertare la nivel național, iar cu obiectele clar definite trebuie desfășurată o campanie de promovare a proiectului său în rândul celorlalte state europene. Întârzierea etapei de stabilire a opțiunilor românești pentru comisarul european scade șansele ca România să devină unul din membrii influenți ai Uniunii.

6. Relativ la alegerile pentru Parlamentul European din 7 aprilie **recomandăm cetățenilor români să acționeze potrivit logicii votului util, în sensul în care votul pentru partidele naționaliste (PRM în principal) reprezintă o irosire a voturilor**, deoarece: i) Parlamentul European funcționează după principiul politic al construcției unei Uniuni Europene puternice, obiectiv la care partidele naționaliste se opun. Partidele naționaliste și eurosceptice pot avea, eventual, un rol în politica națională; ii) constituirea unui grup al partidelor naționaliste rămâne problematică (este nevoie de cel puțin 20 deputați din o cincime din statele Uniunii), astfel încât eventualii reprezentanți din România rămași în afara unui grup politic nu ar constitui decât o prezență exotică, dar capacitatea lor de influență ar fi foarte scăzută.

Anexe

I. Evaluarea rapoartelor din Parlamentul European

Am decis să clasificăm rapoartele în funcție de trei caracteristici: importanța legislativă, importanța politică și complexitate. Primele două măsoară inserția raportului într-o anumită realitate politică, deci importanța lui așa cum ar putea fi evaluată din exterior (de către alegători, instituții implicate în procesul legislativ sau politic, de către alocatorii de rapoarte etc.). Ca atare, ele nu sunt dependente de voința parlamentarului: acestuia/acesteia i se alocă un raport care este deja „prevalorizat”, astfel încât raportorul nu poate să influențeze scorurile din aceste categorii, cel puțin nu în situația dată¹. Ele pot să reflecte eventual aprecierea de către grupul politic a raportorului – încredințarea unui subiect sensibil sau important din punct de vedere legislativ este un semn de încredere în capacitățile acestuia. A treia caracteristică indică efortul raportorului în elaborarea raportului.

Importanța legislativă este dată de procedura legislativă prin care actul este adoptat sau de potențialul impact asupra procesului legislativ al UE, conform următoarei clasificări:

- raport legislativ
 - Codecizie²
 - Cooperare
 - Aviz conform (caz în care raportul este o recomandare – vezi art. 75 din *Regulamentul de procedură*, alineatul 1)
 - Consultare³
 - Procedură bugetară

În practică, cooperarea este utilizată extrem de rar, în chestiuni privitoare la uniunea monetară, de aceea am decis să nu o punctăm. Am asimilat procedura bugetară procesului legislativ normal și am punctat rapoartele care țin de aceasta la fel ca rapoartele aferente unui proiect legislativ care trece prin procedura de codecizie (10 p.).

- raport nelegislativ – Rapoarte din proprie inițiativă, realizate în baza a două proceduri:
 - art. 38a și art. 39 al *Regulamentului de procedură* – rapoarte aferente dreptului parlamentului de a solicita Comisiei Europene depunerea unei propuneri legislative, în temeiul art. 192, paragraful 2 al Tratatului CE

¹ Raportorii sunt dependenți de constrângerile sistemice (raportul de forțe în Parlament sau chiar de configurația politică a Consiliului, așa cum demonstrează Bjorn Hoyland – 2006 - care afirmă că este mai probabil ca deputații din partidele reprezentate în Consiliul de Miniștri să primească rapoarte legislative aferente unor inițiative legislative importante – codecizie - decât ceilalți).

² Aplicată actualmente în domenii precum: protecția consumatorilor, cultură, cooperare în materie vamală, educație, ocuparea forței de muncă, egalitate de șanse și de tratament, sănătate, non-discriminare pe bază de cetățenie, decizii de implementare a FEDR și FSE, prevenirea și combaterea fraudei, cercetare, protejarea datelor, libera circulație, mediu, excluziune socială, piață internă, rețele trans-europene de transport etc.

³ Aplicată actualmente în domenii precum: agricultura, cetățenia europeană, revizuirea tratatelor, discriminare, cooperare polițienească și judiciară în materie penală, vize, azil, imigrație, reguli privind concurența, taxe, politici economice, procedura “cooperării întărite”.

- o art. 45 al *Regulamentului de procedură* – rapoarte din proprie inițiativă simple⁴.

Am decis punctarea rapoartelor legislative astfel:

Codecizie, procedură bugetară	10 p.
aviz conform	5 p.
consultare	5 p.

În cazul în care proiectul legislativ trece prin a doua lectură în cadrul procedurii de codecizie și/sau ajunge în etapa concilierii, se adaugă câte 2 puncte pentru fiecare etapă, deoarece raportorul are responsabilitatea urmării traiectoriei propunerilor Parlamentului.

Rațiunea pentru care am împărțit punctele în acest fel este că procesul de codecizie reprezintă o activitate mai importantă decât avizul conform, deoarece dă posibilitatea parlamentului să propună amendamente proiectului legislativ și, deci, să-și exercite puterea politică, nu doar dreptul limitat de a adopta sau respinge propunerile legislative, așa cum se întâmplă în cazul avizului conform.

Am decis să acordăm un punctaj egal (5 p.) și în cadrul procedurii de aviz conform și de consultare deoarece, deși în cazul avizului conform Parlamentul are practic un drept de veto asupra legislației care intră în câmpul respectiv, totuși, procedura de consultare are și aceasta o importanță mare, deoarece îi permite Parlamentului să depășească logica binar, da/nu, în condițiile în care logica politică a funcționării instituțiilor este de a coopera, nu de a se bloca reciproc.

În ceea ce privește **rapoartele nelegislative** din proprie inițiativă, la prima vedere nu ar trebui punctate ca importanță legislativă. Totuși, le punctăm diferențiat, din următorul motiv: articolul 192 din Tratatul CE prevede posibilitatea ca Parlamentul să ceară Comisiei emiterea de propuneri legislative pe o anumită temă. Această posibilitate (trată procedural în art. 38a și 39 din Regulamentul de procedură) oferă, deci, un criteriu de departajare între rapoarte – dacă raportul este aferent unei propuneri inițiate în baza art. 38a sau 39 și a art. 45 din Regulament, merită să fie punctat în plus față de un raport din proprie inițiativă elaborat doar pe baza art. 45. Ca atare, am decis acordarea a 10 puncte dacă baza procedurală este art. 38 sau 39 și art. 45 și 5 puncte dacă este oricare alta (adică derivă din proceduri descrise la art. 78, 81 sau 113 și art. 45).

Importanță politică. Aceasta derivă din poziționarea raportului într-un câmp de interese politice⁵ definit de importanța raportului în relație cu prioritățile legislative ale

⁴ La baza rapoartelor din proprie inițiativă simple poate să stea una dintre următoarele activități:

- propuneri de rezoluție din proprie inițiativă – art. 113
- în cadrul dialogului social, comisia competentă poate dispune întocmirea unui raport care să analizeze eventualele acorduri patronate-sindicate – art. 78
- raport asupra unui proiect de măsuri de executare trimis parlamentului de către Comisie – art. 81

⁵ În unele comisii se folosește un sistem de licitare a rapoartelor la începutul fiecărei legislaturi de către grupurile politice. Numărul de puncte „cheltuit” pentru alocarea unui raport este un indiciu al importanței politice a respectivului subiect și ar putea fi util pentru a situa raportul în prioritățile politice ale momentului. Nu includem, însă, acest sistem intern de apreciere între criteriile noastre, deoarece nu toate comisiile îl folosesc și, în plus, punctajul respectiv arată importanța politică a subiectului, nu a raportului în sine.

Uniunii⁶ și locul acestuia în procesul legislativ sau politic care înconjoară tema dată (procesul de *agenda setting*).

Un indiciu al importanței politice a unui raport poate fi obținut pe baza situării acestuia într-o clasificare a tipurilor de inițiative legislative și/sau politice din UE. Am stabilit un astfel de clasament (vezi anexa II), format din patru categorii de inițiative, clasificate pe baza unui cvadruplu punct de vedere: magnitudinea politică a temei (gradul în care afectează UE și pe cetățenii săi), funcționarea instituțiilor, contribuția la o mai mare integrare și capacitatea de a fixa teme de dezbatere. Este important dacă documentul vine ca reacție la un document deja publicat de Comisie, dacă inițiază discuția în domeniu sau oferă soluții unei probleme spinoase sau dacă, în fine, este de interes limitat, cantonându-se într-o arie tehnică, de rutină, deci o verigă finală în procesul legislativ⁷.

Am decis alocarea de puncte în modul următor:

- 12 p. raport foarte important (care obține 5-6 p., de exemplu, în cadrul grupurilor politice),
- 8 p. rapoarte de 3-4 p. în cadrul grupurilor politice
- 4 p. raport de 2 p. în cadrul grupurilor politice
- 2 p. rapoartele de 1 p. în cadrul grupurilor politice.

În privința situării în fluxurile legislative și de dezbatere din UE, am decis acordarea a 12 puncte pentru prima categorie de inițiative, 8 pentru a doua, 4 pentru a treia și 2 pentru ultima categorie.

Limitările sistemului sunt date de caracterul subiectiv al delimitării categoriilor și de posibile alegeri subiective în situarea rapoartelor în aceste categorii.

Complexitate. Această mărime măsoară efectiv efortul raportorului, independent de impactul politic și importanța legislativă a raportului. Am decis să folosim o scară cu următoarele trepte de punctare:

- Raport puțin complex, număr mare de rapoarte redactate pe o temă similară de același raportor = 2 p.;
- Raport normal: proceduri precum consultarea, avizul conform, rapoartele din proprie inițiativă simple = 4 p.;
- Raport complex, implică efort de documentare, întâlniri cu experți etc. = 8 p.
- Raport foarte complex, cu implicații în mai multe arii de competență ale comisiilor, implică multiple contacte cu oficiali din instituțiile UE, cu experți, grupuri de interese = 12 p.

În cazul rapoartelor identice sau cvasi-identice realizate de același raportor, am decis ca doar un raport să fie punctat integral, fiecare dintre celelalte urmând a fi punctat cu câte 2 puncte. Pentru rapoartele realizate prin procedură simplificată (art. 43 din Regulamentul de procedură) am hotărât punctarea cu 2 p.

⁶ Acestea sunt definite în programul legislativ anual publicat la începutul fiecărui an.

⁷ Printre indiciile unui raport de rutină sunt următoarele: are o arie de aplicabilitate limitată tematic, geografic, instituțional, legal, se referă la chestiuni exclusiv sau preponderent tehnice și procedurale, nu la principii politice, textul titlului și chiar părți din conținut repetă titlul și conținutul altor rapoarte (ale aceluiași raportor); avizele date raportului sunt similare cu cele date altor rapoarte.

II. Clase de rapoarte în PE

Clasa 1

Rapoarte privitoare la:

- politici **generale** din sfera de competență a comisiilor din zone esențiale ale integrării europene
- definirea principiilor unei politici comunitare în domeniul respectiv, indiferent de repartizarea competențelor (de exemplu, PESC, PAC, politica monetară comună etc.)
 - strategii la nivel comunitar – de ex. Strategia Lisabona
 - programe-cadru multianuale
- principii constituționale generale, propuneri privind reglementarea funcționării mecanismelor instituționale ale UE, principii de drept comunitar
- probleme esențiale ale integrării europene

Clasa 2

Rapoarte privitoare la

- politici care pot fi considerate **subdiviziuni imediate** ale politicilor de la nivelul de mai sus
 - segmente anuale ale strategiilor multianuale
 - programe sectoriale la nivel comunitar derivate din programele cadru sau din strategiile comunitare
- securitatea energetică a UE în general
- relații cu state și regiuni strategice importante, politici europene coerente în materie (PEV)
- relații cu organisme internaționale relevante pentru politicile interne (de ex. OMC)
- politici externe globale non-economice (politica de dezvoltare - ACP)
- măsuri concrete de modificare a legislației cu relevanță directă pentru principiile care stau la baza Uniunii (de exemplu, proiecte legislative cu privire la concurență și piața internă, uniune monetară, politică comercială comună, drepturi și libertăți etc.)
- măsuri concrete cu impact la nivel european (stabilirea unor reglementări pentru servicii, prețuri etc. de interes general)

Clasa 3

Rapoarte privitoare la

- politici limitate în timp și spațiu (programe sectoriale aplicate într-o anumită zonă a UE sau unui număr restrâns de state)
- aspecte concrete ale politicilor sectoriale (un anumit program – EQUAL, SAVE, de exemplu,)
- relații cu state terțe non-strategice (în cadrul sau în afara inițiativelor politice precum ACP-Cotonou etc.)
- stadiul procesului de aderare la UE al unor state candidate
- agenții europene (CEDEFOP, EFSA, FRONTEX etc.)

Rapoartele de activitate și de monitorizare anuale cuprinse în Anexa 1 a Deciziei Conferinței președinților din 12 decembrie 2002 (anexa XVIc a Regulamentului de procedură) și rapoartele de punere în aplicare privind transpunerea legislației UE în legislația națională și punerea în aplicare și asigurarea respectării acesteia în statele membre (anexa 2 a deciziei de mai sus).

Clasa 4

- Rapoarte de interes limitat, de rutină, elaborate prin intermediul regulei 43 (procedură simplificată; de obicei raportorul este președintele comisiei respective, v. de ex. Jacek Sariusz-Wolski la AFET)
- măsuri de aplicare a unor acte legislative de la categoria 3
- modificări limitate de legislație secundară
- prevederi care vizează un stat sau o regiune a unui stat (în virtutea politicii regionale europene).

III. Rapoartele deputaților români în Parlamentul European

ANASTASE Roberta Alma, PPE-DE

1. Titlul raportului: **Raport privind o abordare de politică regională pentru Marea Neagră, (2007/2101(INI))**

Total puncte: 13

Importanța legislativă: 5 p. – Raport nelegislativ din proprie inițiativă, art. 45 al Regulamentului de procedură (INI).

Importanța politică: 4 p. – clasa 3 de rapoarte. Motivație: Raportul se ocupă de un domeniu al politicii europene de vecinătate (Marea Neagră), un sector secundar al PESC, politică ea însăși slab dezvoltată. Importanța subiectului pentru UE este mare, însă subiectul cade mai degrabă în competența statelor, iar parlamentul nu are atribuții reale în această zonă. Raportul urmează Comunicării Comisiei intitulată „Sinergia Mării Negre – o nouă inițiativă de cooperare regională”, deci nu este o inițiativă exclusivă a deputatei. Raportul recomandă acțiuni concrete, însă datorită limitărilor enumerate mai sus efectul acestor recomandări este limitat.

Complexitate: 4 p. - Raportul este de o complexitate medie, interesează aria de competență a mai multor comisii, este similar majorității rapoartelor elaborate în Parlamentul European.

CSIBI Magor Imre, ALDE

1. Titlul raportului: **Raport referitor la propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului de instituire a unui cadru pentru stabilirea cerințelor în materie de proiectare ecologică aplicabile produselor cu impact energetic (reformare), (COM(2008)0399 – C6-0277/2008 – 2008/0151(COD))**

Total puncte: 18

Importanța legislativă: 10 p. – Este aferent procedurii de codecizie.

Importanța politică: 4 p. – clasa 3 de rapoarte. Este un raport care abordează o politică a UE ce se aplică într-un anumit sector de activitate al statelor membre.

Complexitate: 4 p. – Un raport de complexitate medie.

DAVID Dragoș Florin, PPE-DE

1. Titlul raportului: **Raport referitor la propunerea de decizie a Parlamentului European și a Consiliului privind soluțiile de interoperabilitate pentru administrațiile publice europene (ISA), (COM(2008)0583 – C6-0337/2008 – 2008/0185(COD))**

Total puncte: 18

Importanța legislativă: 10 p. – Este aferent procedurii de codecizie.

Importanța politică: 4 p. – clasa 3 de rapoarte. În acest raport se analizează o politică sectorială a UE.

Complexitate: 4 p. – Este un raport de complexitate medie.

DĂIANU Daniel, ALDE

1. Titlul raportului: **Raport conținând recomandări către Comisie privind urmărirea rezultatelor procesului Lamfalussy: o viitoare structură de supraveghere, (2008/2148(INI))**

Total puncte: 25

Importanța legislativă: 5 p. – Raport nelegislativ din proprie inițiativă, art. 45 al Regulamentului de procedură (INI).

Importanța politică: 12 p. – clasa 1 de rapoarte. Raportul face parte din categoria rapoartelor care aduc măsuri concrete de modificare a legislației cu impact la nivel european.

Complexitate: 8 p. – Este un raport complex.

IACOB-RIDZI Monica Maria, PPE-DE

1. Titlul raportului: **Raport referitor la Planul de acțiune european privind mobilitatea locurilor de muncă (2007-2010), (2008/2098(INI))**

Total puncte: 13

Importanța legislativă: 5 p. – Este un raport nelegislativ elaborat din proprie inițiativă (art. 45 al regulamentului de procedură).

Importanța politică: 4 p. – clasa 3 de rapoarte. Raportul este urmare a unei comunicări a Comisiei (Comunicarea Comisiei din 6 decembrie 2007 intitulată "Mobilitatea, un instrument pentru locuri de muncă mai multe și mai bune: Planul de Acțiune European privind mobilitatea locurilor de muncă (2007-2010)"), deci este reactiv în acest sens. Tratează o problemă importantă, însă într-un sector în care competențele statelor sunt relativ mari, deci marja de manevră este redusă.

Complexitate: 4 p. – medie. Raportul are o complexitate medie. Ca în cazul majorității rapoartelor din proprie inițiativă, acesta este o enumerare acțiuni care ar trebui întreprinse de către Comisie sau statele membre. Complexitatea acestui tip de rapoarte este mai

degrabă extensivă (tendința de a include în aria de preocupare a raportului zone care nu au decât vag legătură cu acesta) decât intensivă (complexitate rezultată din profunzimea și importanța temei dezbătute).

MARINESCU Marian-Jean, PPE-DE

1. Titlul raportului: **Raport referitor la propunerea de decizie a Consiliului privind semnarea acordului între Comunitatea Europeană și Republica Moldova privind readmisia persoanelor aflate în situația de ședere ilegală**, (COM(2007)0504 – C6-0340/2007 – 2007/0182(CNS))

Total puncte: 11

Importanța legislativă: 5 p. – Este aferent procedurii de consultare.

Importanța politică: 4 p. – Clasa 3 de rapoarte. Raportul privește un stat terț și nu interesează politici fundamentale ale Uniunii.

Complexitate: 2 p. Raportul are o complexitate scăzută, implică un efort de documentare și elaborare redus.

2. Titlul raportului: **Raport referitor la propunerea de decizie a Consiliului privind semnarea Acordului dintre Comunitatea Europeană și Republica Moldova privind facilitarea eliberării vizelor de scurtă ședere**, (COM(2007)0488 – C6-0339/2007 – 2007/0175(CNS))

Total puncte: 11

Importanța legislativă: 5 p. – Privește procedura de consultare.

Importanța politică: 4 p. – Clasa 3 de rapoarte. Raportul privește un stat terț și nu interesează politici fundamentale ale Uniunii.

Complexitate: 2 p. Raportul are o complexitate scăzută, implică un efort de documentare și elaborare redus.

OBS: Ultimele două rapoarte sunt foarte apropiate tematic și sunt aferente semnării celor două acorduri de facilitare a acordării vizelor și de readmisie a persoanelor aflate în situație de ședere ilegală cu Moldova în 2007.

3. Titlul raportului: **Recomandare referitoare la proiectul de decizie a Consiliului privind semnarea, în numele Comunității Europene și a statelor membre ale acesteia, a unui Protocol la Acordul între Comunitatea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de o parte, și Confederația Elvețiană, pe de altă parte, privind libera circulație a persoanelor în ceea ce privește participarea, în calitate de părți contractante, a Republicii Bulgaria și a României ca urmare a aderării acestora la Uniunea Europeană**, (9116/2008 – C6-0209/2008 – 2008/0080(AVC))

Total puncte: 11

Importanță legislativă: 5 p. – Raportul este aferent procedurii de aviz conform. Avizul parlamentului este important, dar implicarea sa este redusă la a accepta sau respinge inițiativa respectivă.

Importanța politică: 4 p. – Clasa 3 de rapoarte. Raportul este aferent unei inițiative care privește un stat terț și o parte dintre statele UE (România și Bulgaria).

Complexitate: 2 p. – Raportul este puțin complex, implică un efort de documentare și elaborare redus, se bazează pe un format universal valabil.

4. Titlul raportului: **Raport referitor la propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului de modificare a Regulamentului (CE) nr. 216/2008 în domeniul aerodromurilor, gestionării traficului aerian și serviciilor de navigație aeriană și de abrogare a Directivei 2006/23/CE a Consiliului, (COM(2008)0390 – C6-0251/2008 – 2008/0128(COD))**

Total puncte: 16

Importanța legislativă: 10 p. – Privește procedura de codecizie.

Importanța politică: 4 p. – clasa 3 de rapoarte. Raportul privește un sector restrâns al unei politici europene.

Complexitate: 2 p. Raport de complexitate redusă.

5. Titlul raportului: **Raportul referitor la propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 549/2004, (CE) nr. 550/2004, (CE) nr. 51/2004 și (CE) nr. 552/2004 pentru a îmbunătăți performanța și viabilitatea sistemului aviatic european, (COM(2008)0388 – C6-0250/2008 – 2008/0127(COD))**

Total puncte: 14

Importanța legislativă: 10 p. - Procedura de codecizie

Importanța politică: 2 p. – clasa 4 de rapoarte. Raportul privește un sector restrâns al unei politici europene, aducând modificări de legislație secundară.

Complexitate: 2 p. Raport de complexitate redusă, nu aduce modificări masive textului propus de Comisie.

PETRE Maria, PPE-DE

1. Titlul raportului: **Raport referitor la asigurarea calității alimentelor - incluzând armonizarea și recunoașterea reciprocă a standardelor, (2008/2220(INI))**

Total puncte: 13

Importanța legislativă: 5 p. – Este un raport nelegislativ elaborata din proprie inițiativă (art. 45 al regulamentului de procedură).

Importanța politică: 4 p. – clasa 3 de rapoarte. Prin acest raport se încearcă realizarea unei transparențe în transpunerea legislației UE în legislația fiecărui stat membru, și totodată realizarea unei concordanțe între aceste legislații.

Complexitate: 4 p. –Raportul are o complexitate medie, necesitând o documentare elaborată.

SÂRBU Daciana, PSE

1. Titlul raportului: **Raport referitor la propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Directivei 98/8/CE privind comercializarea produselor biodestructive în vederea prelungirii anumitor termene, (COM(2008)0618 – C6-0346/2008 – 2008/0188(COD))**

Total puncte: 14

Importanța legislativă: 10 p. - Procedura de codecizie.

Importanța politică: 2 p. – clasa 4 de rapoarte. Raportul are o arie de interes destul de limitată și aduce modificări de legislație secundară.

Complexitate: 2 p. Raport de complexitate redusă.

SEVERIN Adrian, PSE

1. Titlul raportului: **Raport privind componența Parlamentului European, (2007/2169(INI))**

Raportori: Alain Lamassoure, Adrian Severin

Total puncte: 30

Importanță legislativă: 10 p. – raport din proprie inițiativă realizat pe baza art. 45 din regulamentul de procedură.

Importanța politică: 12 p. – clasa 1 de rapoarte. Raportul privește reforma compoziției locurilor în Parlamentul European, propunând o repartizare a locurilor pe baza principiul proporționalității degresive (numărul de locuri se va calcula în funcție de numărul rezidenților, reflectat în cifrele Eurostat).

Complexitate: 8 p. Complexitate medie; întocmirea raportului a necesitat întâlniri cu experți, documentare.

ȚICĂU Silvia-Adriana, PSE

1. Titlul raportului: **Raport referitor la propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a normelor comune privind condițiile care trebuie îndeplinite pentru a exercita ocupația de operator de transport rutier, (COM(2007)0263 – C6-0145/2007 – 2007/0098(COD))**

Total puncte: 22

Importanță legislativă: 10 p. – Procedura de codecizie prima lectură.

Importanța politică: 8 p. – clasa 2 de rapoarte. Regulamentul contribuie la o mai bună armonizare a standardelor utilizate de statele membre, în special în privința capacității financiare și a competenței profesionale, facilitează recunoașterea mutuală a situației profesionale și contribuie la profesionalizarea și creșterea siguranței și calității serviciilor de transport rutier. Regulamentul înlocuiește Directiva 96/26/CE care era implementată în mod diferit de statele membre.

Complexitate: 4 p. Complexitate medie; întocmirea raportului a necesitat întâlniri cu experți.

2. Titlul raportului: **Recomandare pentru a doua lectură referitoare la poziția comună a Consiliului în vederea adoptării unui Regulament al Parlamentului European și al Consiliului de stabilire a unor norme comune privind condițiile care trebuie îndeplinite pentru exercitarea ocupației de operator de transport rutier și de abrogare a Directivei 96/26/CE a Consiliului**

Total puncte: 2

Acest raport aduce completări primului raport, fiind deci similar cu acesta și primind astfel doar 2 puncte.

VĂLEAN Adina-Ioana, ALDE

1. Titlul raportului: **Raport referitor la propunerea de decizie a Consiliului privind încheierea Acordului dintre Comunitatea Europeană și Fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei privind facilitarea eliberării vizelor de scurtă ședere**, (COM(2007)0421 – C6-0294/2007 – 2007/0159(CNS))

Total puncte: 11

2. Titlul raportului: **Raport referitor la propunerea de decizie a Consiliului privind semnarea Acordului dintre Comunitatea Europeană și Republica Albania privind facilitarea eliberării vizelor de scurtă ședere**, (COM(2007)0413 – C6-0293/2007 – 2007/0148(CNS))

Total puncte: 2

3. Titlul raportului: **Raport referitor la propunerea de decizie a Consiliului privind încheierea Acordului dintre Comunitatea Europeană și Republica Muntenegru privind facilitarea eliberării vizelor de scurtă ședere**, (COM(2007)0426 – C6-0297/2007 – 2007/0149(CNS))

Total puncte: 2

4. Titlul raportului: **Raport referitor la propunerea de decizie a Consiliului privind încheierea Acordului între Comunitatea Europeană și Fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei privind readmisia**, (COM(2007)0432 – C6-0300/2007 – 2007/0147(CNS))

Total puncte: 2

5. Titlul raportului: **Raport referitor la propunerea de decizie a Consiliului privind încheierea Acordului între Comunitatea Europeană și Republica Muntenegru privind readmisia**, (COM(2007)0431 – C6-0301/2007 – 2007/0146(CNS))

Total puncte: 2

Aceste rapoarte sunt foarte similare în ceea ce privește problemele tratate și modul de elaborare. Trei sunt aferente unor acorduri de facilitare a obținerii vizelor pentru cetățenii unor state terțe, iar două privesc readmisia cetățenilor unor state terțe care se află în situația de ședere ilegală. În toate cele cinci rapoarte autoarea a folosit o singură formă standard de expunere de motive, fapt explicabil prin prisma unității tematică a rapoartelor. De asemenea, nici unul dintre rapoarte nu propune amendamente la propunerea Consiliului. Similaritatea tematică se reflectă în punctarea lor (identică). Așa cum am explicat mai sus, în cazul în care un raport este similar sau identic cu un altul al aceluiași autor, vom puncta integral un singur raport, urmând ca restul să fie punctate cu 2 p. fiecare. Este cazul celor cinci rapoarte ale Adinei-Ioana Vălean.

Importanță legislativă: 5 p. (procedura de consultare).

Importanță politică: 4 p. Clasa 3 de rapoarte – privește acorduri încheiate cu state terțe în materie, nu afectează politici majore din interiorul UE.

Complexitate: 2 p. Raportul este puțin complex, nu propune amendamente.

Total raport 11 p. Total cinci rapoarte: 19 p.

6. Titlul raportului: **Raport referitor la propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului de modificare a Regulamentului (CE) nr. 717/2007 privind roaming-ul în rețelele publice de telefonie mobilă în interiorul Comunității și a Directivei 2002/21/CE privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice**, (COM(2008)0580 – C6-0333/2008 – 2008/0187(COD))

Total puncte: 16

Importanța legislativă: 10 p. - procedura de codecizie

Importanța politică: 4 p. – clasa 3 de rapoarte. Raportul privește un sector restrâns al unei politici europene.

Complexitate: 2 p. Raport de complexitate redusă.

7. Titlul raportului: **Raport referitor la aplicarea Directivei 2004/38/CE privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, (2008/2184(INI))**

Total puncte: 13

Importanța legislativă: 5 p. – Este un raport nelegislativ elaborat din proprie inițiativă (art. 45 al regulamentului de procedură).

Importanța politică: 4 p. – clasa 3 de rapoarte. Raportul privește aspecte concrete ale unei politici europene.

Complexitate: 4 p. –Raportul are o complexitate medie.

WEBER Renate, ALDE

1. Titlul raportului: **Raport privind inițiativa Regatului Belgiei, Republicii Ceha, Republicii Estonia, Regatului Spaniei, Republicii Franceze, Republicii Italiene, Marelui Ducat al Luxemburgului, Regatului Țărilor de Jos, Republicii Austria, Republicii Polone, Republicii Portugheze, Republicii Slovenia, Republicii Slovace și a Regatului Suediei în vederea adoptării unei decizii a Consiliului privind consolidarea Eurojust și modificarea Deciziei 2002/187/JAI, (5613/2008 – C6-0076/2008 – 2008/0804(CNS))**

Total puncte: 17

Importanță legislativă: 5 p. – procedura de consultare.

Importanța politică: 8 p. - clasa 2 de rapoarte. Raportul propune amendamente la o propunere legislativă dintr-un domeniu în care integrarea europeană nu este foarte avansată. Amendamentele conținute în raport modifică inițiativa respectivă care reglementează funcționarea Eurojust în sensul garantării drepturilor și libertăților fundamentale care constituie principii de bază ale UE.

Complexitate: 4 p. Complexitate medie; întocmirea raportului a necesitat întâlniri cu experți și practicieni.

2. Titlul raportului: **Raport referitor la propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Directivelor 77/91/EEC, 78/855/EEC și 82/891/EEC și a Directivei 2005/56/EC privind obligațiile de raportare și întocmire a documentației necesare în cazul fuziunilor și divizărilor, (COM(2008)0576 - C6-0330/2008 - 2008/0182(COD))**

Total puncte: 18

Importanța legislativă: 10 p. – Privește procedura de codecizie.

Importanța politică: 4 p. – clasa 3 de rapoarte. Raportul modifică directivele Comisiei astfel încât să se realizeze o aplicare a legislației europene cât mai unitară.

Complexitate: 4 p. Raport de complexitate medie, care abordează o temă aplicată a politicilor economice ale UE.